

Barbora Klímová

Barboru Klímovou dlouho nemusíme spatřit. To se mi na ní vždy líbilo: zatímco většina umělců trvá na *výrazném zbarvení*, Barbora se snaží částečně ukrýt. Zatímco umění obvykle zaujme svým parazitickým hostováním, Klímová ověřuje, za jakých okolností ho přejdeme jako „suchou větvičku stromu“. Vytváří mimikry:

Aury areol

Masožravé rostliny, například areoly, si také vytvářejí mimikry. Díky nim lapají hmyz. A to i ten, co jinak má své vlastní maskování. Za určitých okolností (dlužno říci, že okolností *nepřekvapivých*) jsou totiž mimikry hmyzu zcela neúčinné. Jsou a *priory* určené k tomu, aby se hmyz ukryl před rychlejšími útočníky. Ovšem na mimikry „vyššího řádu“ už nestačí, protože ani hmyz se neskrývá před něčím, co jej nezdolně přitahuje. Tyto druhé mimikry totiž mají auru *svádění a aktivity skryté za pasivitu*.

Barbora Klímová se dotýká obou podob mimikry. My jsme aktivní predátoři (myslím, že umění je více lovem než-li pastvou, více láskou než jen životem). Barbora nás dlouho šálí. Její umění je někde blízko, a my nevíme kde. Vzpomínám si, jak jsem Barboru potkal na výstavě *Za jiných okolností by to byla pravda* a ostýchal se zeptat, kde má své práce. Nalezl jsem je až den nato. Byly ve stejné místnosti, kde jsem se ostýchal. Připomínaly větrací systémy nebo nadbytečné žaluzie. V záplavě mnohem výraznějších zbarvení kolem jsem je zprvu nespapřil.

Když jsem je objevil, viděl jsem, jak jsou jejich formy přímo odvozené od známé konstruktivní estetiky minimalismu. Připadalo mi zajímavé, že se nejedná o čistě nonspektakulární čin, ale o vytčení hraničních podmínek, v nichž tradiční artefakt přejdeme, protože se noří do sociálně-enviromentálních kontextů galerijního prostředí.

Druhou podobou mimikry je totiž galerie sama. Její prostor je svůdnější, než si můžeme myslet. Zdánlivě visí ve vakuu pasivity jako beztížná, neutrální zóna pro umělecký akt. Uplatňuje však svou ohraničující sílu, podobná slupce naplněné dřevní vizuálních vjemů. I v případě, že je prázdná, namlouvá si nás otázkou „*proč asi?*“. Také tehdy se totiž naplňuje vztahem k tomu, co zastupuje. Je auru specifické areoly, k níž hořme

touhou, protože umění je více láskou než jen životem. Vyzývá: „*Hledej, jestli se budeš snažit, určitě něco najdeš*“ a pozornost přitahuje tím více, čím méně okázalými přívěšky je ozdobena. To, co dělá Barbora Klímová, se stává součástí této přitažlivé masožravky. Její díla výrazně asimilují s prostředím, a tak jakmile je jednou odhalíme, začnou nás odvádět k charakteru prostředí, v němž byly skryty. Dověčou nás na vyvýšené místo, z něhož se nám otevře pohled na patologii touhy. Zatočí-li se nám hlava nad vlastní dutostí, dokazuje to, že nás areola už dávno spolkla a nyní tráví. Také hmyz pochopí, že sedl na lep, až když areola udělá „chramst“. Barbora Klímová tak jaksi mimochodem připomíná míru naší individuálně odlišné, ale vždy *jsoucí* intoxikace.

Brzdy a tlumiče

Pro poslední realizaci, co od Barbory znám, si vyhlédla chodbu s hnědými dlaždicemi na podlaze. Několikrát ji přepažila mírně vyvýšenými pásy. Ty pokryla dlaždicemi, jež byly od původních k nerozeznání. Proto jsme o ně mohli za chůze nechtěně zavadit špičkou boty.

Přinejmenším já jsem zavadil. Reakce na náhlou ztrátu rovnováhy bych mohl přirovnat k zážitku s pouličním retardérem, na nějž občas vjedeme příliš velkou rychlostí:

Tlumiče pod námi se vztekle otřesou. Hlavou nám projede, že „sme asi v pěší zóně, nebo co?“. Většinou přibrzdíme a soustředíme se na vozovku. Retardér je málokdy sám. Proto se mu přeci říká ležící policajt, ne? Policajti taky nechodí po jednom. Když dojíždíme k příštímu retardéru, přibrzdíme a opatrně se přes něj převalíme. Pérování auta zvolna zapruží, až to vzbudí zapomenutý pocit, kvůli kterému jsme se v dětství převalovali bříchem přes gumový míč. Pocit, že plavete jen po hladině vody.

Druhý Barbořin pruh jsem soustředěně překročil. Mezi mozkovými spoji mi však dál odkapávalo něco z úvodního překvapení, něco z pochopení, že nešlo o nic zákeřného, a k tomu ještě neúplná myšlenka, jakýže dojem chce Barbora vyvolat.

Třeba jen to, že chodba má auru pouze v případě, když se na ní poukáže. Chodby jsou sice nesmírně důležitá místa, ale stále více se stávají pouhými dopravními koridory k cíli. Nemají ani kredit foyer, ani haly, a my nejsme filozofové, abychom po chodbách rozvázně kráčeli a rozmlouvali, zato jsme často tak moderní snobové, že nás v žádném případě nenapadne chodbami pyšně korzovat, jak to rádi dělali naši snobští předkové. Chodba nemá zvláštní hodnotu, dokud do ní někdo nepoloží retardér a nedonutí nás přibrzdit:

Jiří Ptáček

skupinové výstavy od roku 2000 collective exhibitions since 2000

2000 - „Pěkná výstava“, Divadlo Bratří Mrštíků, Brno

„Supra“, Galerie Výpad, Olomouc

„E322“, Oravský Podzámok, Slovensko

2002 - „Hédonistická abstrakce“, Moravská Galerie, Brno

2003 - „Za určitých okolností by to mohla být pravda“, Dům Pánů z Kunštátu, Brno

„Prague biennale“, NG Veletzňní palác, Praha

„10 let FaVU“, Dům umění, Brno

2004 - „Anxiety of influence: Bachelors, Brides and Family Romance“, Stadtgalerie, Bern

Barbora Klímová

narozena/born: 18. 9. 1977 v Brně

adresa/address: Sobotovice 7, 664 67

E-mail: barbora.klimova@email.cz

Tel: 723 053 546

studium/education

1991-1995 SŠUR v Brně

1998 - 2004 FaVU VUT v Brně, obor Intermedia

samostatné výstavy/solo exhibitions

2000 - Bytová Galerie Alice Čihalové, Třebíč

2001 - „New Harmony“ Galerie Eskort, Brno

2002 - Dům u rudého vola, Brno

literatura/bibliography

Valoch, Jiří: Jaká je mladá abstrakce dnes? In: Ateliér. 9/2002

Ingerle, Petr: Hédonistická abstrakce. In: katalog Hédonistická abstrakce. Moravská galerie, Brno. 2002

Ptáček, Jiří: In: katalog Prager Biennale. 2003

Valoch, Jiří: Reflexe minimal artu v tvorbě Barbory Klímové. In: Prostor Zlín. 2/2004. 26.-27.

Ritveld, intervence do prostoru, FaVU Brno, 2004

